

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 10.559 van 17 juni 2014
in de zaak A. 212.260/XIV-35.594**

In zake : XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Charlotte Morjane
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Kolenmarktstraat 83
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding

Het cassatieberoep, ingesteld op 18 april 2014, strekt tot de
nietigverklaring van het arrest nr. 120.673 van 14 maart 2014 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 28 april 2014 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen antwoordt in punt 2.24
van het bestreden arrest op het door verzoekster aangevoerde vierde middel en stelt daarin
dat “de (aanvankelijk) bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt zodat
verzoekende partij niet dienstig in onderhavige procedure kan aanvoeren dat haar recht op

privéleven wordt geschonden door de bestreden beslissing”. Het eerste middel mist feitelijke grondslag en is derhalve kennelijk ongegrond.

In haar tweede middel geeft verzoekster een uitvoerige theoretische uiteenzetting en voert zij vervolgens aan dat “door middel van haar redenering in § 2.14 de Raad geenszins het begin van bewijs aangevoerd door verzoekster weerlegt”. Uit het bestreden arrest blijkt evenwel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zeer uitvoerig is ingegaan op de grieven die verzoekster had aangevoerd. Verzoekster beperkt zich tot een zeer algemene kritiek, zonder in te gaan op de concrete vaststellingen in het bestreden arrest, waarmee zij dan ook geen schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, (EVRM), in combinatie met artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aannemelijk maakt. Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

Daargelaten de vraag of de artikelen 1319 en volgende van het Burgerlijk Wetboek dienstig kunnen worden aangevoerd in een administratief cassatieberoep, blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeksters behandelend arts in een medisch attest van 30 mei 2012 effectief vermeldt “patiente HIV en traitement actuellement avec une excellente compliance CD4: 384”. Ook wat betreft de onwaarschijnlijke terugkeer van de genitale herpes, vinden de vaststellingen in het bestreden arrest grondslag in het rechtsplegingsdossier. Verzoekster verklaart zich in wezen niet akkoord met de beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch zij maakt met dergelijke uiteenzetting geenszins aannemelijk dat het bestreden arrest de bewijskracht van de door haar bedoelde stukken zou hebben geschonden. Het derde middel is kennelijk ongegrond.

Zoals in de behandeling van het eerste middel werd vastgesteld, antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk op het middel dat de schending aanvoert van de motiveringsplicht in combinatie met artikel 8 van het EVRM. In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, betekent de verwijzing in het bestreden arrest naar het arrest betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten in haren hoofde niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “impliciet toegeeft dat er samenhang is tussen de twee zaken”. Integendeel, door de zaken niet samen te voegen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen net zeker en noodzakelijk geoordeeld dat de zaken niet

samenhangend waren, zonder dat daar een verdere motivering voor nodig was. Het vierde middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zeventien juni tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams